

at man i en Lov om Fattigvæsenet ikke bør indlade sig paa altfor detaljerede Regler om Forsørgelsesmaaden, idet det ikke skjøntes rettere end, at saadanne Regler ingenstunde ville kunne fastfættes med den Fuldstændighed, at de kunne komme til at omfatte alle modende Tilfælde, hvorimod det meget mere maa beryngtes, at der ad denne Vej paa en lidet heldig Maade vil kunne gjøres Indgreb i den Frihed til at bestemme Forsørgelsesmaaden efter de i hvert enkelt Tilfælde tilstedeværende Forhold, som bør indrømmes Fattigbestyrrelserne, forat der kan tages det tilbørlige Hensyn til den Trængendes Forhold og da navnlig hans Alder og Værdighed. Foruden de fornødne Bestemmelser om, at der fra Øvrighedens Side skal føres Tilsyn med, at de Fattige behandles menneskeligt og ordentligt, har man derfor indskrænket sig til i Lovforslaget til Veiledning for Administrationen at antyde den Ordning, som i saa Henseende maa anses for den bedste.

Det vil da af Lovforslaget ses, at man nærer den Anskuelse, at Forsørgelsen, naar ikke særegne Omstændigheder tale derimod, helst maa ydes gennem Forsørgelses- og Arbejdsanstalter, der bør indrettes saaledes, at uværdige Trængende der kunne holdes under den fornødne Tvang, medens derimod Personer, der paa Grund af Alder og Svagelighed ere arbejdsudygtige, i dem bør kunne finde et Tilflugtssted for deres sidste Dage. Man er ligeledes med Kommissionens Flertal af den Formening, at det bør foretrækkes i saadanne Anstalter at lade Børnene tilflyde den Opdragelse og Skoleundervisning, der er en Forudsætning for, at de kunne blive satte istand til nyttig Samsundsvirksomhed, fremfor at udsætte dem hos Pleieførelvere, paa hvis Paalidelighed der ikke kan stoles.

Ydes Understøttelsen ikke gennem de omhandlede Anstalter, bør der dog ikkun undtagelsesvis indrømmes Høgehjælp.

Den forkastelige Forsørgelsesmaade, der bestaar i at lade Trængende gaa paa Omgang hos Kommunens Beboere, har man ment utryffeligt at burde forbyde.

De i Lovforslaget indeholdte Regler om

Øvrighedens Tilsyn saavel med de Fattiges Behandling som med, at de sanitære Hensyn ske Tyldest ved Forsørgelses- og Arbejdsanstaltternes samt Fattighusenes Opførelse og Indretning m. m., ere stemmende med det for Tidens Gældende, kun at man har troet i § 34 at burde indskræpe Øvrighederne den dem paahvilende Pligt til at føre jevnligt Tilsyn med Bygningerne og Tilstanden i samme, ligesom man har anset det hensigtsmæssigt at paahvide, at der saavel om Udsaldet af de foretagne Eftersyn som om Fattigvæsenets Tilstand i det Hele af Øvrighederne skal afgives aarlige Indberetninger til Indenrigsministeren.

Til Kapitel IV.

I dette Kapitel, der svarer til §§ 12 til 20 i Kommissionens Forslag, er optaget Bestemmelser om Fattigvæsenets Rettigheder og Myndighed overfor den Trængende saavel som om Fattigunderstøttelsens Indvirkning paa dennes rettlige Stilling.

Man maa med Kommissionen være enig i, at Fattigunderstøttelse efter sit Væsen for saavidt maa betragtes som en den Understøttede paahvilende Gjæld, som den bør kunne tilbagefordres saavel i hans levende Live som i hans Dødsbo, dog kun under Forudsætning af, at hans Formuesvilkår saaledes forbedre sig, at det maa erkendes, at han har Evne til at udrede Erstatningen uden selv at komme til at mangle det Fornødne til eget Underhold eller Opfyldelse af den ham paahvilende Forsørgelsespligt, en Indskrænkning, der følger af, at Hensigten med det Fattigvæsenet tillagte Erstatningskrav i modsat Fald vilde forfejles, idet det da maatte beryngtes, at Erstatningskravet ved at gjøres gjældende ikkun vilde medføre, at den Paagjældendes Kaar yderligere forværredes saaledes, at han blev trængende til ny og forøget Understøttelse. Man kan derhos gaa ind paa, at der endvidere bør ske den Indskrænkning i Erstatningskravets Omfang, at Udgifterne ved Trængendes Nir og Pleie for Sindsfygdom af de af Kommissionen anførte Grunde ikkun bør kunne forlanges indfordrede i Bedkommendes Dødsbo, ligesom man maa